

των εἰς ἀποθήκην αἴτου διὰ τοὺς λαοὺς των, εἰς πλουσίαν ἐπιδοθεῖσαν τῶν μητροπόλεων καὶ εἰς δόξαν τῶν ἐθνικοτήτων των, ἐνῶ τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ Τουρκία διὰ τῶν ἀσυνέτων καὶ ἀρπακτικῶν σφετερισμῶν των δὲν ἔκμαν ἄλλο τι ἐνταῦθα εἰμὴ ἐρείπια.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἦδη μένει τὸ πεδῖον εὐρὺ καὶ ἐλεύθερον διὰ νὰ ἀναστήσῃ τὰ ἐρείπια ἅτινα ἀφῆκεν αὐτοῖσι ὁ δεσποτισμὸς καὶ ἡ ἀτακτος κυβέρνησις, καὶ νὰ μετασχηματίσῃ τὴν Ἀλγερίαν εἰς μεταγενεστέραν Καρχηδόνα, συγκροτοῦσα ἐπὶ τῶν παραλίῳν αὐτῆς ἀποικίαν ἐράμιλλον τῆς τῶν Ῥωμαίων. Ἡ ἡσυχία, ἡ δόξα, τὰ πλούτη τῆς Γαλλίας εἶνε συνδεδεμένα μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἀλγερίας, διότι αἱ ἀποικίαι εἶνε ἡ ὑπαρξίς καὶ τὸ μέλλον τῶν ἐθνῶν, ὡς τὰ τέκνα εἶνε τὸ μέλλον τῶν οἰκογενειῶν. Αἱ νέαι καὶ γόνιμοι γαῖαι τῆς Ἀλγερίας καὶ αἱ ἀποικίαι ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀφρικῆς ὡς καὶ αἱ ὑπερωκεάνειαι αὐτῆς κτήσεις εἶνε ἡ εἰρηνικὴ ἐλπίς, τὸ κανονικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς μέλλον τῆς μεταγενεστέρης Γαλλίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΡΑΠΤΑΡΧΗΣ.

ΓΑΛΑΤΙΚΩΝ Α΄.

(Συνέχ. "Ἰδε φυλλάδ. 275 καὶ 276.)

—ooo—

*Β΄. Ἐπιδρομαὶ τῶν Γαλατῶν εἰς τὴν
Μακεδοσίαν, Θράκην, Ἑλλάδα καὶ
Μικρὰν Ἀσίαν.*

Ἐκθέμενοι ἤδη τὰς εἰς Ἰταλίαν ἐπιδρομάς τῶν Γαλατῶν, μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν πρὸς ἀνατολὰς αὐτῶν τούτων, οὐχ ἥττον τῶν πρώτων καταστρεπτικῶν καὶ ἐπιφθῶν.

Εἴρηται ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἐπὶ Ταρκυνίου Προσυτέρου ἤρχισαν αἱ εἰς τὴν ἀνω Ἰταλίαν ἐπιδρομαὶ τῶν Γαλατῶν. Ἀμβίγατος, ὡς λέγεται τῶν βασιλέων τῆς τῶν Γαλατῶν, ἀπέστειλε πολλοὺς τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ ὑπὸ ἡγεμόνας Σεγόδησον καὶ Βελλόδησον, εἰς εὐτυχεστέραν χωρὸν κτῆσιν. Τοῦτον ὁ μὲν Βελλόδησος ἐτράπετο τὴν πρὸς Ἰταλίαν, ὁ δὲ Σεγόδησος τὴν πρὸς Ἀνατολὰς. Οἱ ἀμφὶ ταύτην διευθύνθησαν πρὸς τὸ Ἐρκύνιον, καὶ χώραν κατέλαβον ἣν ὠνόμασαν ἀφ' ἐαυτῶν (Bojehemum), διωχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Μακρομάνων ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἐπίσης ὑπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Βοϊκρίαν, ἢ Βαναρίαν (1).

Κατὰ δὲ ἐποχὰς ἀγνώστους ἡμῖν πολλὰ ἄλλα φύλα Κελτῶν, δι' αἰτίας ἐπίσης ἀκριβῶς ἀδιόριστους, μετinnάστευον. Τοιοῦτόν τι βλέπομεν τοὺς Γερμανοὺς ποιοῦντας ἐν τῷ μεσαίῳνι ὅμοιον ἴσως ἐγένετο εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν, τῶν ἐθνῶν ἀπάντων ἐποχὴν (2).

(1) Schlosser's Weltgeschichte 2 Band Scl 317—.

(2) Θουκυδ. Σουλ. Α., —

Ὅπωςδὴποτε οἱ Γαλάται ἢ Κελτοὶ πρὸς ἀνατολὰς διευθυνόμενοι, προῆλθον μέχρι Παννονίας (Οὐγγαρίας) καὶ ἐν αὐτῇ ἐγκατέστησαν. Προσπέλασαν δὲ καὶ τῷ ποταμῷ Δουνάβει ἐκεῖ παραρρέοντι (1). Τούτων γίνεται μνεία κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ὅτε ὁ ἥρως οὗτος προῦχόμενος πρὸς βορρᾶν εἰς ὑποταγὴν τῶν Τριβαλλῶν πλησίον τοῦ Δουνάβειος, μετὰ τὸ ὑποτάξαι αὐτοὺς, ἤλθον πρέσβεις καὶ ἐξ ἄλλων ἐθνῶν, καὶ δὴ καὶ ἐκ τινος τέως ἀγνώστου τοῖς Ἕλλησιν ἐθνους. Τὸ ἔθνος τοῦτο ἦτο Γαλατικόν, περὶ τὸν ποταμὸν ἐν Παννονίᾳ καὶ τοῖς ἐκεῖ κατοικοῦν, ἐκ τῆς πρὸς Ἀνατολὰς μεταναστάσεως. Ἐκαλοῦντο δὲ τὰ ἐνταῦθα Γαλατὰ φύλα Βοῖοι καὶ Σκορδίσκοι (ἐκ τοῦ ὅρους Σκορδίου), οἱ ἐπιστημότεροι τοῦλάχιστον. Μαθόντες ὅτι ὁ ἐκεῖ που πλησίον βασιλεὺς ἦλθε νικητὴς, ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν πρέσβεις ζητοῦντας εἰρήνην, ἣν ἔλαβον, καὶ φίλοι τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγένοντο (2).

Βαθυμυδὸν φαίνεται, ὅτι ἐξηκολούθησαν τὰς ἐπιδρομάς καὶ μεταναστάσεις, κατέσχον τὴν περὶ τὸν Δουνάβιον χώραν, ἀκολουθῶς ἐξετέθησαν καὶ κατέλαβον τὰ πεδία τῆς Θράκης. Ἐνταῦθα γενόμενοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ προχωρήσωσι περαιτέρω, ἴσως διότι ἦσαν ἥττους καὶ ἥττον ἀξιόμαχοι τῶν Ἑλλήνων, καθ' ὧν ἐσκόπουν νὰ ἐπιέλθωσιν (3).

Ὀλίγον δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Αὐσιμάχου, χειμάρρου δίκην οἱ Γαλάται ἐπελθόντες ἀπὸ βορρᾶς κατέκλυταν τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν (280 π. Χ.) Τὰ πλήθη ταῦτα ἦσαν διχρημένα εἰς μοίρας τρεῖς, ὧν ἡγοῦντο τρεῖς ἡγεμόνες ἐπίσης, Κερέθριος, Βρέννος καὶ Βέλγιος (Βόλγιος). Τούτων ὁ μὲν Κερέθριος ἐμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Θράκην καὶ τοὺς Τριβαλλοὺς, ὁ δὲ Βρέννος καὶ Ἀχιχώριος συνάρχων αὐτοῦ, εἰς Παννονίαν, ὁ δὲ Βέλγιος εἰς Μακεδονίαν καὶ Ἰλλυρίαν.

Ὅτε δὲ ὁ Βέλγιος ἐστράτευσε κατὰ τῆς Μακεδονίας, ἐβασιλευεν ἐν αὐτῇ Πτολεμαῖος ὁ Κερκυνός, ἔτις εὐτόλμως λίαν ἀπιφάνιστε νὰ ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἐθνῶν ἥτις ἦτο ὅμως καὶ ἀπέθανεν. Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ περιεφέρετο εἰς τὸ στρατεύμα πρὸς ἐπίδειξιν (4). Ὁ δὲ μετ' αὐτοῦ στρα-

(1) Spruner's Atlas antiquus No XVII.

(2) Ἀθήν. Ἀναβ. Ἀλεξ. Α, 2, 3, 14. — Λέγεται ὅτι δταν ὁ Ἀλέξανδρος ἠρώτησε τοὺς πρέσβεις τῶν Κελτῶν, « τί ἐφοῦντο περιστότερον; » αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν « μόνον τὴν πτώσιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀστέρων. » Ὁ Ἀλεξ. ἐπαινέσας αὐτοὺς κατ' ἀξίαν παρεδέχθη εἰς τὴν συμμαχίαν του ὑπειπὼν μόνον, ὅτι « ἀληθῆνες εἰσὶν οἱ Κελτοί. » Ὁρα Ἱστορ. Ἀλεξ. Μεγ. κατὰ Δρόυζεν ὑπὸ Κ. Φρεαρίτου. Σελ 126.

(3) Παυσ. Φωκ. Γ. 19-20. Ἀπ. Α'. 3, 5, αὐτόθι 5. — Πολυβ. Α, 6 Schlosser's Weltgeogr. Λέγει τὴν ἐπιδρομὴν ταύτην γενομένην ἐπὶ Αὐσιμάχου. Τόμ. Β' σελ. 317. Γ', 20.

(4) Παυσ. ἔνθα ἀνωτ. Just, XXIV, 3, — 5. Μέμν. π. Φωτ. Κ. Θ'. Λέγεται ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἀπέβαλε τὴν περὶ εἰρήνης πρότασιν τῶν Γαλατῶν, ἔτι δὲ ὅτι ἐν ἐδέχθη ἱκανὴν ἐπικουρίαν τοῦ βασιλέως τῶν Δαρδανίων, ἐπειδόμενος εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου νικητῶν τοὺς β. βάρους Μακεδόνων.

τηγός ἐτράπη εἰς ἀτακτον φυγήν. Οἱ Γαλάται τότε νικηταὶ ἀναδειχθέντες κατέλαβον τὰ πεδία τῆς Μακεδονίας, ἐλεγκάσαν, ἔκαον καὶ ἀπέκτεινον τοὺς κατοίκους· τρόμος ἐπεκράτει πανταχοῦ. Οἱ δὲ Μακεδόνες, ἐν περιστάσει καὶ καιροῖς δεινοῖς περιπεσόντες, ἀνηγόρευσαν βασιλέα μετὰ Πτολεμαῖον τὸν Κερκυνὴν Μελέαγρον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· ἀποδιδόντος δὲ τούτου μετὰ δύο μῆνας. Ἀντίπατρον τὸν Φιλίππου πρεσβυτάτου υἱοῦ τοῦ Καρσάνδρου. Καθαιρεθέντος δὲ καὶ αὐτοῦ μετὰ πέντε καὶ τεσσαρὰ κοινῆμερον βασιλείαν, Σωσθένης, Μακεδὼν ἀνὴρ εὐγενής, μὴ λαβὼν ὅμως τὸ βασιλικὸν ὄνομα, ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχήν, ἥ ἐπὶ δύο ἔτη διετήρησεν. Οὗτος ὁρμήσας κατ' αὐτῶν μετὰ λογάδων Μακεδόνων, οὓς ἐξελεξάτο καὶ ἐξήστειλεν, κατεπολέμησε τοὺς Γαλάτας ἕως οὗ τέλους ἐνίκησεν αὐτοὺς.

Ὀλίγον ὅμως διήρκεσεν ἡ χαρὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῇ νίκῃ. Διότι σὺν τῇ Γαλατῶν πολυπληθέστερα ὑπὸ τὸν Βρέννον καὶ Ἀκιχώριον, ἀκούσαντα τὴν εὐτυχίαν τῶν πρὸ αὐτῶν, εἰσῆλθον εἰς Μακεδονίαν, ἔτι δὲ ἵνα ἐκδικηθῶσι τὴν ἥτταν τῶν ὁμηγεμένων αὐτῶν. Ὀρμώμενοι λοιπὸν ἐκ Παννολίας μετὰ 450,000 πεζῶν καὶ 20,000 ἵππεως, διεκρούθησαν πρὸς τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἑλλάδα. Ἐν τούτῳ στάσεως γενομένης ἐν αὐτοῖς κατὰ τὴν πορείαν, ἀπεσπάρσθησαν περὶ τὰς 20,000 ἀνδρῶν, οἵτινες ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Λεονορίου καὶ Αἰταιρίου ὤδευσαν πρὸς Θράκην, ὅπου ἠνώθησαν μετὰ τῶν περὶ Κερέθριον, πρότερον ἤδη ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ εἰσβαλόντων καὶ ταύτην κυριεύσαντων. Περὶ αὐτοῦ γενήσεται λόγος ἐν τοῖς ἐφ' ἑξῆς, ἥδη δὲ καὶ τοὶ ἀποσπασθέντων τοῦ Λεονορίου καὶ Αἰταιρίου, ὁ Βρέννος μετὰ τοῦ Ἀκιχωρίου ἠκολούθησαν οὐδὲν ἥττον τὴν πρὸς Μακεδονίαν πορείαν των. Ὁ Σωσθένης κυβερνῶν ἔτι σὺν ἡγάγε τοὺς αξιωματικούς Μακεδόνες, ἀντεπεξῆλθεν, ἀλλ' ἠττήθη καὶ ἀπέθανε μετὰ τοῦ στρατεύματος (278 π. Χ.) (1). Οἱ νικηταὶ ἠρώμωσαν τότε τὴν χώραν ἅπασαν, ἀναστράτους ποιήσαντες τοὺς κατοίκους, ἔπειτα δὲ εἰσέβαλον εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἐνθα ταῦτα ἐπανεῖλθον.

Οἱ Ἕλληνες ἀκούσαντες μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἐλευσιν αὐτῶν, συνηνώθησαν ἵνα τοὺς ἀποκρούσωσι. Συνεμάχησαν λοιπὸν Αἰτωλοὶ, Βοιωτοὶ, Λοκροὶ, Φωκῆες, Μεγαρεῖς, Ἀθηναῖοι, προσνεγκόντες οἱ πάντες στρατὸν ἐξ ἑπτά πρὸς ταῖς εἴκοσι χιλιάδων συγκείμενον, οὗ ἡγεῖτο Κάλλιπος Μητροκλέους ὁ Ἀθηναῖος. Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων ἐνκυλόχει παρά Θερμοπύλαις. Καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ συνέδραμον τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν δεινὴν ταύτην περίστασιν. Πτολεμαῖος ὁ Β' τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς καὶ Ἀντίοχος Α' τῆς Συρίας καὶ Ἀντίγονος ὁ Γονατῆς τῆς Μακεδονίας ὁ μετὰ Σωσθένη ἀνυψωθείς, ἔστειλαν ὁ μὲν στόλον, ὁ δὲ 500 ἀνδρας ὑπὸ τὸν Τελέταρχον, ὁ δὲ τρίτος ἐπίσης ὑπὸ τὸν Μακεδόνα στρατηγὸν Ἀριστόδημον. Τῶν δὲ συμπάτων ἡγοῦντο διὰ τὴν ἀρχαίαν

δόξαν οἱ Ἀθηναῖοι· περιέμιναν λοιπὸν τοὺς βαρβάρους ἐν Θερμοπύλαις.

Οἱ περὶ Βρέννον ἐπανελημμένως προσβαλόντες τοὺς τὸ στενὸν φυλάσσοντας Ἕλληνες, ἀπεκρούσθησαν. Ἀνιρρόντες δὲ τὴν ἀτραπὸν διὰ τῶν ἐγγυρίων καταπονουμένων σφόδρα ὑπ' αὐτῶν, διειδίξαν τὰ στρατεύματα, ὁπόθεν καὶ ὁ Ξέρξης ποτὲ, εἰς τὰ νῦν τῶν Ἑλλήνων φονεύσαντες ἐπὶ τὸ ὄρος τὸν Τελέταρχον τιταγμένον ἐκεί. Ἰδόντες οἱ παραφυλάττοντες Φωκεῖς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες αὐτοὺς περὶ στοχασμένους ὑπὸ τῶν βαρβάρων διελύθησαν καὶ ἐτράπησαν οἴκαδε (1).

Ὁ Βρέννος ὅστις ἀπέδρασε εἰς τὴν ἀπογύμνωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίᾳ τῶν Δελφῶν, ἀφίς κατόπιν τὸν Ἀκιχώριον, διαβὰς τὸ στενὸν ἔσπευδε πρὸς λεκλασίαν τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν, εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ ὁποῖου ἔδραμον οἱ πλησιόχωροι λαοὶ Φωκεῖς, Λοκροὶ τινες καὶ Αἰτωλοὶ. Ὅτε δὲ ὁ Βρέννος ἦλθε πλησίον τῶν Δελφῶν, ἐγένετο αἶφνης μέγα ψῦχος καὶ ἀφῆρπασε πολλοὺς τῶν Γαλατῶν, οἵτινες ὑπὸ πνικτοῦ κατακλινθέντες φόβου καὶ πολλὰ παθόντες ἐτράπησαν εἰς φυγήν, θεομηνίαν δὲ τινὰ τοῦτο ποιοῦμενοι. Προτροπήδην δὲ φεύγοντες ἐπανεστρεφον πρὸς τὸν Ἀκιχώριον, ὅστις θέλων νὰ διαβῇ τὸ στενὸν ἐκωλύθη, καὶ μετὰ ζυμίας ἱκανῆς ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν παρά ταῖς Θερμοπύλαις. Ὁ Βρέννος κακῶς ἔχων ἐδιώκετο ἀνακάμπτων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μέγα μέρος ἀπώλεσε τοῦ στρατοῦ του ἐκ 40 χιλ. συγκειμένου· ἠττήθη προσέτι καὶ ἐν μικρᾷ τινι συμπλοκῇ, εἴτα δὲ ἀπώλεσε καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ζωὴν· τὰ δὲ λείψανα τοῦ στρατοῦ ἀθλίως διακειμένου, διαβάντα τὰς Θερμοπύλας, προσεβλήθησαν παρά τὸν Σπερχεῖον ὑπὸ τῶν Μαλιέων καὶ Θεσσαλῶν. Οἱ δὲ περισωθέντες ὀλίγιστοι ἠνώθησαν μετὰ τοῦ Ἀκιχωρίου καὶ ἀνεχώρησαν μετ' αὐτοῦ εἰς Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν, δεινῶς προσβαλλόμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν χωρῶν δι' ὧν διήρχοντο (2).

Ἐβλῆσαν δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Κομοτορίου εἰς Θράκην ἔνθα ἠνώθησαν μετὰ τῶν αὐτόθι ἐγκαταστάτων ὑπὸ τὸν Κερέθριον πατριωτῶν αὐτῶν καὶ τῶν περὶ τὸν Λεονόριον καὶ Λουταίριον ἀποσπασθέντων, ὧς εἰρηται, πρὸ τῆς εἰς Μακεδονίαν εἰσβολῆς τῶν περὶ Βρέννον καὶ εἰς Θράκην τραπέντων καὶ μετὰ τῶν ὑπὸ τὸν Κερέθριον ἐνωθέντων ὁμογενῶν.

Ἰκανοὶ δὲ ἐνταῦθα ὄντες καὶ τὴν χώραν δροῦντες, ὑπεδούλωσαν τοὺς ἐνοικοῦντας Θάκας καὶ ὑποτελεῖς φόρου ἐποιήσαντο. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Βυζάντιον πολλὰ ἐκινδύνευσεν, καὶ φόρον ἔτισεν αὐτοῖς ἰκανόν (3).

Συνεστήσαντο δὲ καὶ βασιλεῖον αὐτόθι Τελὴ καλούμενον κυριεύσαντες τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Περ-

(1) Πλυσ. Φωκ. Γ' 8 - 3 αὐτόθι Γ' 3, 3.

(2) Πλυσ. Φωκ. Γ' 10 - 13 αὐτόθι Ἀπ. Δ' 8. Just, XXIV. Διοδ. Ἀπ. KB Μέμν. Ἀπ. σπ. 159 ἀνωστ. Τίτ. Λίβ. XXXVIII.

(3) Πλ. Δ' 46.

(1) Just XXIV, 3-5. Διοδ. Σικελ. Ἀποσ. XXII. Στράβ. Χρηστ. XII.

ποντίδος. Πρώτος βασιλεὺς αὐτοῦ ἐγένετο ὁ Κορμοντόριος, ὅστις διὰ τῶν κατακτήσεων ταχέως ἐξέταθη ἐν ἱκανόν· ἐνεκα ὅμως τῆς εἰσαχθείσης τρυφῆς καὶ μαλθακότητος ἐν τοῖς μεγάλοις τοῦ ἔθνους, ὑπέκυψεν εἰς τὴν δύναμιν τῶν Θρακῶν μετὰ ἐξέρχοντα περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Τελευταίος βασιλεὺς ἀναφέρεται ὁ Καύαρος τρυφήλος· λίαν καὶ ἀπόλεμος. Τότε δὲ οἱ δεδουλωμένοι Θράκες ἐπαναστάντες κατέστρεψαν τὴν δυνάμιν τῶν κρατούντων Γαλατῶν, ὧν τὸ κράτος ἀπέσθη (1).

Διαρκούσης ἔτι τῆς βασιλείας ἐν Θράκῃ ὁ Λεωνόριος καὶ Λουταΐριος, τῶν ἄλλων κατεχόντων τὴν Προποντίδα, ὤδυσαν μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς πρὸς τὴν Θρακικὴν Χερσονήσον, καὶ κύριοι αὐτῆς ἐγένοντο. Ἐνταῦθα στασιάζοντες διεῖλον τὰς ἐκτῶν δυνάμεις, καὶ ὁ μὲν Λεωνόριος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, ὁ δὲ Λουταΐριος ἔμεινεν ἐν Χερσονήσῳ. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διπλάγησαν, ἥνωσαν τὰς δυνάμεις, καὶ προσκαλούμενοι ὑπὸ Νικομήδους Α'. βασιλέως τῆς Βιθυνίας εἰς βοήθειαν, πρῶτον ἤδη μετέβησαν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ὁ Νικομήδης ἡγεμόνευσε τῆς Βιθυνίας (282-250 π. Χ.) διαδεχόμενος τὸν πατέρα Ζιποίτην ἀποθανόντα τῷ 282 ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἣν ἔλαβε πολέμων πρὸς τὸν Πάτροκλον τὸν στρατηγὸν Ἀντιόχου Σωτῆρος ἀποσταλέντα μετὰ στρατοῦ κατὰ τῆς Βιθυνίας (2), ὃς εἰσβαλὼν κατέστρεψε πάντα πυρὶ καὶ σιδήρῳ· ὁ δὲ Ζιποίτης ἀποθανὼν κατέλιπε υἱοῦς τέσσαρας, ὧν ὁ πρεσβύτερος Νικομήδης Δ'. κατέσχε τὴν βασιλείαν (3). Ὁ Νικομήδης εἰς τὴν μετὰ τὸ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, καὶ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος περὶ κατοχῆς τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας πάλην, συνεμάχησε μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου. Ὁ δὲ Ἀντιόχος θεωρῶν, ὅτι δὲν συμφέρει αὐτῷ ἰν' ἀφήσῃ ὀπίσθεν ἐχθρὸν τὸν Νικομήδην, ἐνῶ συγχρόνως πολίμει πρὸς Ἀντίγονον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῆς Βιθυνίας. Διὰ ἔσπευε τὸν στρατηγὸν Πάτροκλον, ὅστις ἐδύο τὴν χώραν, ὡς εἰπόντες ἐφθηνεν. Διαλαγέοντος δὲ μετ' οὐ πολὺ Ἀντιγόνου πρὸς Ἀντιόχον (4), ὁ Νικομήδης ὄρων ἑαυτὸν ἀδύνατον εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῆς μελετωμένης κατ' αὐτοῦ ἐκστρατείας τοῦ Ἀντιόχου, ἐκδικουμένου τὸν φόνον τοῦ Πατρό-

κλου, ἀμα δὲ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Ζιποίτου, κατέχοντος μέρος τῆς χώρας, προσεκάλεσε τοὺς Γαλάτας. Ὁ δὲ Ζιποίτης ἦν ἀδελφὸς τοῦ Νικομήδους, περισθεὶς ἐκ τῆς σφαγῆς, ἣν ὁ Νικομήδης ἐποίησατο τῶν δύο ἐτέρων ἀδελφῶν· καὶ κύριος γεγόμενος τῆς παραλίας Βιθυνίας, ἄλλως Θυνηκῆς ἢ Ἀσιατικῆς Θράκης καλουμένης, διετήρησεν αὐτὴν ἐν ἱκανόν, καὶ πᾶσας τὰς καθ' ἑαυτοῦ προσβολὰς τοῦ ἀδελφοῦ Νικομήδους ἀντέκρουσεν.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ὁ Νικομήδης προσεκάλεσε τοὺς ἐν Θράκῃ Γαλάτας οἵτινες ἤδη πρῶτον ὑπὸ Λεωνόριον (1) καὶ Λουταΐριον ἐπερριώσαντο εἰς τὴν Ἀσίαν τῷ Νικομήδει ἐπικουρήσαντες, (277 ΠΧ) ἐπὶ τοῖς ἐξῆς ὅροις: α.) ἐπὶ τῷ εἶναι εἰλικρινῇ καὶ βεβαίαν φιλίαν αὐτοῖς καὶ Νικομήδει καὶ τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ. β.) μὴ βοηθεῖν αὐτοὺς μηδενὶ ἄνευ τῆς αὐτοῦ συναινέσεως· γ.) εἶναι ὡσαύτως συμμάχους τοῖς συμμάχοις Νικομήδους, δηλαδὴ, Τιανίοις, Ἡρακλειώταις, Χαλκηδονίοις, Χίοις, οἱ ἐβόηθησαν αὐτῷ ἀνδράσι καὶ ἄλλῃ παρασκευῇ κατὰ Ζιποίτου τοῦ ἀδελφοῦ (2).

Τῇ βοηθείᾳ αὐτῶν ὁ Νικομήδης ἀπέκρουσε τὸν Ἀντιόχον, ἐνίκησε τὸν ἀδελφὸν Ζιποίτην, διέλυσε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, καὶ ἀνέκτισεν ἀπάσας τὰς πατρικὰς κτήσεις. Περιπλανηθέντες δὲ τῇδε καὶ κεῖσε ἔτη περὶ τὰ πέντε καὶ εἴκοσι ἀπάτριδες καὶ τί κακὸν οὐχὶ ποιοῦντες, ἔλαβον ἀμειβῆς χάριν παρὰ τοῦ Νικομήδους, χώραν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ μετὰ τὸ Πόντον, Πλαρχονίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας καὶ Βιθυνίας, ἥτις ἐκλήθη ἀπ' αὐτῶν Γαλατία καὶ Γαλλογραικία (3). Ἐγένοντο κύριοι προσέτι τῆς χώρας, ἣν κατεῖχεν, ὁ Ζιποίτης καὶ διήρπασαν αὐτὴν, καὶ τὰ μὲν λάφυρα διετήρησαν, τὴν δὲ χώραν διενείμαντο μετὰ τοῦ Νικομήδους, καὶ τοὶ ἄκοντες, τὸ ἐπιβάλλον Γαλατίαν ἐπίσης ἀποκαλέσαντες (4). Οἱ δὲ ἐν τῇ Θράκῃ μέιναντες Γαλάται μετὰ τὴν κατάλυσιν μάλιστα τοῦ βασιλείου, διωχθέντες ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, βασιλέως τῆς Μακεδονίας μετέβησαν πρὸς αὐτοὺς ἐς πλῆθος καὶ συνηνώθησαν μετ' αὐτῶν.

Γενομένης οὕτω τῆς εἰς Ἀσίαν περαιώσεως αὐτῶν, ἐναπολείπεται ἡμῖν ἤδη ἵνα ἐκθέσωμεν καὶ τὰ μετ' αὐτὴν ἐν Ἀσίᾳ πράχθέντα μέχρι τῆς ὑπὸ Ῥωμαίων ἀλώσεως αὐτῶν. Ὁ φιλοπόλεμος οὗτος λαὸς ἐστράτευεν ἐπὶ μισθῷ ὑπ' ὁποδήποτε βασιλεῖ. Ὁ Ἀντίγονος· πολέμων πρὸς Πύρρον ἐν Θεσσαλίᾳ εἶχε Γαλάτας μισθοφόρους (εἶησαν δ' ἂν οὗτοι τῶν μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀντιγόνου εἰς Μακεδονίαν εἰσβαλόντων), οἵτινες ἐλογίζοντο καὶ ἦσαν ἐπίφοβοι λίαν. Ὁ Πύρρος βασιλεὺς τῆς Ἀσίας ἐμισθώσατο πύλλαικας αὐτούς. Τὸ νικῆσαι δὲ αὐτοὺς ἐθεωρεῖτο ἐνδοξὸν ἔργον

(1) Ὁ Καύαρος οὕτως ὠρέλει πως τοὺς Βυζαντίους. "Θρακ. Πολ. Ἀπ. ἐκ τοῦ Π'. Βιβλίου.

(2) Μέμν. παρὰ Φωτ. IB. 11, 21, τίτ. ΛΙΒ. XXXVIII.

(3) Ἀππ. Συριακ. Μεμν. πρ. Φωτ. IA. 16, 21, τίτ. ΛΙΒ. XXXVIII.

(4) Μετὰ τὴν διαλλαγὴν ταύτην τῶν βασιλέων Ἀντιγόνου καὶ Ἀντιόχου ἐπέβραμον τὴν Μακεδονίαν οἱ Γαλάται, καὶ τοῦ Ἀντιγόνου ἀνταπελθόντος, διήρπασαν τὸ στρατόπεδον, ἠθέλησαν δὲ νὰ διαρκάσωσι καὶ τὰ πλοῖα. Οἱ ναυτικοὶ τοῦ βασιλέως ἰδόντες τὴν ἀταξίαν αὐτῶν ἐπέπεσον λυσσώδως, τοὺς κατεδίωξαν καὶ παντὸς φόβου ἀπηλλάγησαν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ὅτε ὁ Ἀντίγονος ἐνίκησε τὸν Πύρρον ἐν Ἀργεῖ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Μακεδονίαν, αὐτοὶ οἱ Γαλάται εἰσέλασαν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' ὁ Ἀντίγονος ἐπανειλημμένως ἀπέκρουσεν αὐτούς, ὥστε τελευταῖον οὗτοι ἀποσπᾶντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα, ἐρριψκινδύνευσαν τελευταίαν μάχην, ἐν ᾗ ὁλοσχερῶς ἐνίκηθησαν. Just. XXVI, 1-2.

(1) Ὁ αὐτὸς καὶ Λεωννόριος καὶ Λέων. Χρηστ. Στράβ. IB. ἐν τέλει. (Ἐν συλλογ. Γεωγρ. Τόμος Β'. σελ. 780-1).

(2) Παισ. Φωκ. Γ'. 13, 2. — Μέμνιον παρὰ Φωτ. Κ'.

(3) Just. 2 XXV, 2.

(4) τίτ. ΛΙΒ. XXXVIII, 16 Σουῖδ. ἐν Λέξει Διογ. Λαέρτιος ἐν βίβλ. Δημ. Φαληρ. 11.

καὶ μέγιστον εὐτύχημα (1). Ἀντίοχος ὁ μέγας ἐλθὼν εἰς τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον εἶχεν αὐτούς. Εἰς τὴν ἐν Μυγνητῷ μάχην ἐπίσης (2). Φιλέταιρος ὁ Θερμολιωτὴς τοῦ βασιλείου τῆς Περσείας ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ αὐτῆς βασιλεῖς· ὁ Ζεῦλας, υἱὸς τοῦ Ζιποίου, ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Νικομήδους, Εὐμένης ὁ Α'. Ἀντίοχος ὁ ἱεραὶς κατὰ Σιλεύκου Καλλινίκου, Περσεύς ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.

(*Ἐπεταὶ τὸ τέλος.*)

ΚΛΑΡΙΣΗ.

(*Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε φυλλάδ. 277, 278.*)

—οοο—

ΣΤ'.

Τὴν ἐπισύσαν ὁ Ἐδουάρδος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εἰς ὦραν ἀσυνήθη, ἵνα ἀναγνώσῃ ἐπιστολὴν ἐγχειρισθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Κλαρίσης. Ἰδοὺ δὲ τί περ εἶχε·

« Τὰ καθ' ἡμᾶς, Κ. Ἐδουάρδε, θὰ μεταβληθῶσι διὰ μικρᾶς τιμῆς φράσεως, τῆς ἐξῆς· —Σὺς ἀποδίδω τὴν εὐθερίαν σας.

» Ἡ μικρὰ αὕτη φράσις ἔστω ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Τὸ κατ' ἐμὲ, γνωρίζω ὅτι εἴθε εὐγενὴς, καὶ δὲν φοβοῦμαι ἐρωτήσεις, αἵτινες καὶ θὰ ἐλύπουν καὶ θὰ ἐρρίπτον εἰς ἀμηχανίαν ἡμᾶς. Τὰ ὄνειρα διαδέχονται ἀλλὰ ὄνειρα ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουν· τὸ ὄνειρόν μου τοῦ Νεοδορᾶκου μετεβλήθη εἰς Νίκαιαν.

» ΚΛΑΡΙΣΗ. »

Μόλις ἐτελείωσεν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἰσῆλθεν ὁ 'Ραούλ καὶ λυπούμενος καὶ χαίρων. Ὁ δὲ Ἐδουάρδος ἐδειξεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν.

Ταύτην ἀναγνούς ὁ ἀξιωματικὸς, ἔστριψε τὸν μύστακά του καὶ εἶπε·

— Τὸ ἐπερίμενα.

— Ἀξιόλογα! ἀνερώνησε προσβληθεὶς ὁ Ἄγγλος. Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος εἶμαι ἀρκετὰ ὀξυδερκής, δὲν τὸ εἶχα ἐννοήσει.

— Φίλε μου, συγχώρησέ μας... εἶπεν ὁ 'Ραούλ με τὴν ἀγαθότητα ὥστε ἐμειδιάσεν ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπὸ φιλαυτίαν καὶ ἀπὸ διάκρισιν δὲν ἀπέτεινε καμμίαν ἐρώτησιν πρὸς τὸν φίλον του· εἶπε δὲ μόνον.

— Ἐλα, 'Ραούλ, δὲν χρειάζονται δικαιολογήματα... πιθανὸν νὰ με ὠφέλησες πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Ἔ;

— Ἡ Κλαρίση εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ πλέον ἀξιολάτρευτος γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα. Τὴν ἠγάπησα περιπαθῶς, καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος θὰ σ' ἔκα-

μνα νὰ μετανοήσῃς διὰ τὸν θρίαμβόν σου· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι ὀλίγον ποιητής, μίαν ἡμέραν ἐλκυσμένη τὴν ὠραιότεραν τῶν γυναικῶν, διὰ ν' ἀγαπήσω ἓνα ἄγγελον...

— Ἄφες τὰς μεταφοράς· ἐννοεῖς τὴν Ὀλγαν;

— Ὀλγαν ὅλην.

— Ἐχεις δίκαιον· ἡ ἀγγελικὴ ἐκείνη νέα μόνον ποιητὰς εἴμπορεῖ νὰ ἐλκύῃ· ἐγὼ ὅμως ὁ ὁποῖος εἶμαι βέβηλος, φιλόσοφος κακοῦ συστήματος ὁπαδός, ὡς λέγεις, εἰς ἓνα λόγον ἄνθρωπος θετικὸς, εὕρισκω ὅτι ἡ Ὀλγα εἶναι ἀθραυστὸν σκεῦος ἐκλογῆς, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἐγγίτω.

Ὁ Ἐδουάρδος παρεκάλεσε τὸν ἐξάδελφόν του νὰ μὴ εἴπῃ εἰς κανένα τὴν διάλυσιν ταύτην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπεθύμει νὰ μάθωσιν ἀκόμη, καὶ μετὰ ταῦτα συνδιελέχθησαν φιλώτατα.

— Καθ' ἐμπόδιον διὰ καλόν, εἶπεν ἀπερχόμενος ὁ 'Ραούλ. Ἰδοὺ ἡ Κλαρίση. Τὴν βλέπω περιδιαβάζουσαν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ κήπου· ὠραία πρόσκλησις τὴν ὁποίαν διὰ τὴν συγγενειάν μας δὲν ἐνόησα ἕως σήμερον. Ἰγίαινε· φρονῶ ὅτι σήμερον με περιμένει.

— Δὲν θὰ ἐπίστευα ποτὲ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐδουάρδος προσβληθεὶς ὅτι ἡ Κλαρίση τὸν κατέλιπε τοσοῦτον ἀποτόμως, ὅτι θὰ ἠγάπα ἓνα τοιοῦτον καυχισιάρην.

Ζ'.

Ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κλαρίσης νὰ μὴ φανερῶσιν τὸ παραμικρόν, καὶ ἀπὸ τὴν μεγαλορρημοσύνην τοῦ 'Ραούλ, προέκυψαν ἀπορίαι. Ἡ Ὀλγα εἶχεν ἀναλάβει νὰ διακοινώσῃ τὰ διατρέχοντα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Κλαρίσης· οὗτοι δὲ καταταραχθέντες ἠρώτησαν τὴν θυγατέρα των, ἥτις ἐπιμένουσα εἰς τὴν ἀπόφασίν της, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ καμμίαν ἄλλην ἐξήγησιν. Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ἐδικαιολόγουν τὰς ἀξιώσεις τοῦ 'Ραούλ, ὅστις ἐνθαρρυνθεὶς ὑπέβαλε προτάσεις εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Κλαρίσης· ἀλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως ὀριστικῆς ἤκουσεν ἐπιπλήξεις.

Ὁ δὲ Ἐδουάρδος δεικνύων μὲν λύπην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς φυλάσσων σιωπὴν, ἀνεχώρησε τὴν ἐπισύσαν ἀπὸ Νίκαιαν.

Ὅλα ταῦτα συνέβησαν τόσον φυσικὰ καὶ τόσον σύντομα, ὥστε κανεὶς δὲν ἐνόησε τὴν ἀλήθειαν. Διὸ ἡ συνέντευξις τῆς Ὀλγας καὶ τοῦ Ἐδουάρδου, ἡ γενομένη τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπεδόθη εἰς σύμπτωσιν.

Ἀλλ' οὐδὲ διὰ τὴν ταχεῖαν θεραπείαν τῆς Ὀλγας ὑπόρησέ τις, οὔτε ὑπωπτεύθη τὴν αἰτίαν, ἡ Κ. Κορνελία τὴν ἀπέδωκε μάλιστα εἰς τὰς φροντίδας της.

Ὁ δὲ 'Ραούλ, ὅστις παρίεινε τὴν διατριβὴν του εἰς Νίκαιαν, ἐπεσκέπτετο ἐνίοτε τὴν Κλαρίσιν· ἐπειδὴ ὅμως ἡ παρουσία του τὴν ἐστενοχῶρει, παρεκάλεσε τοὺς γονεῖς της νὰ περιηγηθῶσιν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ Κ. Δερβίλ ἐνέδωκεν εὐχαρίστως εἰς τὴν αἴτησιν τῆς θυγατρὸς του, καθόσον ὑπέθεσεν ὅτι ἡ κόρη του ἐνόησε τὸ ἀπότομον τῆς ἀποφάσεώς της· ἀνεχώρησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Νίκαιαν.

(1) Ὁ Πύρρος νικήσας τὸν Ἀντίγονον ἐθεώρησεν εὐδαίμον ἔργον τὴν κατὰ τῶν Γαλατῶν, οἱ ὑπ' Ἀντίγονον ἐστρατεύοντο, νίκην· κυριεύσας δὲ τὰ ὄπλα αὐτῶν, ἀνέφρωσε τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα τῇ Ἀθηνῇ.

(2) Ἀπκ. Κερ. ΣΤ'. αὐτ. λδ',